

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်စွာ နှင့်

တောင်သစ်

အောင်မြတ်သာနှင့် တောင်သခင်မ

နေပြောက် မထိုးအောင် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်တွေ ကြီးစိုးနေတဲ့ ကုလားမ တောင်တန်းကြီးရဲ့ အပေါ်ကို အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့်တွေ တရွေ့ရွေ့နဲ့ တက်လာခဲ့ ကြတယ်။

တောင်ပေါ်ကို စတက်တဲ့ အချိန် ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြေး သွားကြတဲ့ တောကြက် တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စက လွဲပြီး အခုချိန်ထိ သက်ရှိ တစ်ကောင်တလေကိုမှ မတွေ့ရသေးပေ။

တစ်ခါတလေ အဝေးကနေ ကြားရတဲ့ မျောက်အော်သံ ချေဟောက် သံတွေက သဘာဝရဲ့ သဘောတရားကို ဖော်ဆောင် နေလေရဲ့ ။

အချိန်အတန်ကြာ ခရီးဆက်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ တောင်ရဲ့ လေညာဘက် ကနေ အလွန်တရာ မွှေးပျံ့တဲ့ ရနံ့တွေ လွင့်ပျံ့လာခဲ့တယ်။ အမွှေးနံ့ ရတာနဲ့ အောင်မြတ်သာက နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ ပိတ် လိုက်တယ်။

သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရကလည်း အောင်မြတ်သာ နည်းတူ နှာခေါင်းကို ပိတ်ထား လိုက်ကြတယ်။ အမွှေးနံ့တွေ ပျောက်တဲ့ အချိန် ရောက်မှ အောင်မြတ်သာက လက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး

"ဒီတောင်ရဲ့ အစောင့်တွေက တို့ ကိုစပြီး စမ်းသပ်ပြီဟေ့"

"ခုနကရတဲ့ အမွှေးနံ့တွေက ဘာတွေလဲ ဆရာ"

"အဲဒီ အမွှေးနံ့တွေကို ရှူမိရင် မိနစ်ပိုင်း အတွင်း မူးမေ့ သွားတတ်တယ် ဒီနေရာက စပြီး သတိထားကြတော့ ငါ့အခွင့်မရဘဲ ဘာမှ မလုပ်မိ ကြစေနဲ့ "

အောင်မြတ်သာက သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရကို သတိပေးပြီး တောင်ခါးပန်းပေါ်ကို စတက်ခဲ့ကြတယ်။

တောင်ခါးပန်းပေါ် ရောက်တော့ မြောက်ဘက်ကို ထိုးထွက်နေတဲ့ ကမူလေး ဘေးကနေ အဝါရောင်ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားပြီး ဓားကောက်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ထိုလူက အောင်မြတ်သာတို့ ကို မြင်တော့

"ဟေ့ ဟေ့ မင်းတို့ က ဘယ်သွားမလို့ လဲ ဒီဘက်မှာ လျှို့ဝှက်တယ် လမ်းမရှိဘူး"

ဓားကောက် ကိုင်ထားတဲ့ လူရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အောင်မြတ်သာက

"ရပါတယ် ကျုပ်တို့ က ဒီလမ်း အတိုင်းပဲ သွားရမှာ စိတ်ပူပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အောင်မြတ်သာတို့ က စကားကို အမြန်ဖြတ်ကာ လျှို့ဝှက်ရာဘက်ကို သွားဖို့ အလုပ်

"ကျုပ်က မသွားနဲ့ လို့ ပြောရင် မသွားကြနဲ့ ဒီကနေ ခြေတစ်လှမ်း တိုးတာနဲ့ ကျုပ်အကြောင်း သိမယ်"လို့ ပြောပြီး အောင်မြတ်သာတို့ ကို ဓားကောက်နဲ့ ချိန်ထားလိုက်တယ်။

ဓားနဲ့ ချိန်ထားတာ မြင်တော့ အောင်မြတ်သာက

"သင်က တာဝန်အရ တားပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ကလည်း တာဝန်အရ

ဆက်သွားကြ ရမှာ ပဲ သင်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစား အဆင်တန်ဆာ
တွေက အခုခေတ် လူတွေဝတ်တဲ့ အမျိုးအစားထဲမ ပါထဲက သင်ဘယ်
သူဆိုတာ ကျုပ်ကသိပြီးသား သင်နောက်ဆုတ် လိုက်ပါ မဆုတ်ဘဲ
ဆက်တိုးမယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ လည်း တာဝန်အရ ဆက်လုပ် ရလိမ့်မယ်
"

အောင်မြတ်သာက ပြောပြီး ရှေ့ဆက်သွားဖို့ အလုပ် ဓားကောက်
သွားက အောင်မြတ်သာရဲ့ လည်ပင်းပေါ်ကို ဦးခနဲ ကျလာခဲ့တယ်။

ဓားသွားက အောင်မြတ်သာ လည်ပင်းဆီ ရောက်ဖို့ သုံးလက်မလော
က် အလိုမှာ အောင်မြတ်သာ ကိုယ်ထဲကနေ ပြင်းထန်တဲ့ လှိုင်းတစ်ခု ထွ
က် လာပြီး ဓားကောက် ကိုင်ထားတဲ့ လူရဲ့ ရင်ဝကို သွားဆောင့်တယ်။

"ဝုန်း"ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ လူရောဓားရော အနောက်ကို လွင့်ထွက်
သွားပေမဲ့ သတိရှိတဲ့ ဓားကောက်နဲ့ လူက ဘေးမှာ ကျနေတဲ့ ဓားကို ပြန်
ကောက်ပြီး ကုန်းအထမှာ မြေကြီးထဲ ကနေ နွယ်ပင်တွေ ထွက် လာပြီး
လက်နဲ့ ခြေထောက်တွေကိုရစ်ပတ်ထား လိုက်တယ်။

နွယ်တွေ ရစ်ပတ်ထားလို့ မထနိုင် ဖြစ်နေတဲ့ လူက အောင်မြတ်သာ
ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်ပြီး

"တောင်သခင်မက သင်တို့ ကို အပြစ်ပေးလိမ့်မယ် သင်တို့
အသေဆိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်"ဆိုပြီး ကျိန်ပါလေရော။

အောင်မြတ်သာ ကတော့ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ လျှို့ဝှက်ရာ ဘက်
ကို ဆင်းလာခဲ့ လိုက်တယ်။ ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်လောက် လျှောက်ပြီးတဲ့
အချိန်မှာ တော့ သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုကို
ရောက်လာခဲ့တယ်။

ချုံနွယ်တွေ အရှေ့ရောက်တော့ အောင်မြတ်သာက မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ နှုတ်မှ လည်း ပါဠိလိုလို ဟိန္ဒူဘာသာ စကားလိုလို ပြောလိုက်တဲ့ အချိန် ပိတ်နေတဲ့ ချုံနွယ်တွေက သက်ရှိတွေ အလား ဘေးကိုဖယ်ထွက် သွားကြတယ်။

ချုံနွယ်တွေ ဖယ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ တော့ လျှို့ဝှက်ကို ဆင်းလို့ ရတဲ့ မြေသား လှေကားထစ်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့တယ်။ လှေကားထစ်ရဲ့ ဘေးတွေမှာ တော့ အဝါရောင် ဆေးမှုန့်တွေနဲ့ ပန်းချီရေးဆွဲ အလှဆင် ထားတာကို တွေ့လိုက်ကြ ရတယ်။

လှေကားထစ် ကနေ ဆင်းလာတဲ့ အချိန် အောင်မြတ်သာက

"ခုနက ဓားကောက်နဲ့ လူက ဘယ်သူဆိုတာ မေးမလို့ တွေးနေတာလား သက်ခိုင်"

သက်ခိုင်က သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေးနေတာကို ကြိုသိနေတဲ့ အောင်မြတ်သာကို ကြည့်ပြီး

"ဟုတ်တယ်ဆရာ သူက ဘယ်သူလဲ တောင်သခင်မနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက် နေလို့လဲ"

သက်ခိုင်ရဲ့ အမေးကြောင့် အောင်မြတ်သာရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ခဏရပ်လိုက်ပြီး

"သူက တံခါးစောင့် တစ်ယောက်ပဲ တောင်သခင်မရဲ့ ကျေးကျွန် တစ်ယောက်ပေါ့ ဒါပေမဲ့ သူသခင်မ အချုပ်နှောင်ခံ ထားရတယ် ဆိုတာတော့ မသိရှာသေးဘူး"

"ဒါဆို အဲဒီကမူက တောင်သခင်မ နေတဲ့ နေရာ အစပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဥပမာပြောရရင် ခြံဝင်းအစပေါ့ အခုငါတို့ ဆင်းနေတဲ့

လှေကားက အိမ်ထဲကိုဝင်တဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ အရှေ့ရောက်ရင် တောင်သ
ခင်မ ဗိမာန်ကို ရောက်ပြီ သူ့ ဗိမာန်ထဲက အပ်တို တစ်ချောင်းတောင် မ
ယူမိအောင် သတိထားကြပါ။"

အောင်မြတ်သာက ဒုတိယအကြိမ် ထပ်သတိပေးပြီး လှေကားထစ်
ကနေ ဆင်းသွားခဲ့တယ်။ လှေကားထစ် အဆုံးရောက်တော့ လူတစ်ဖက်
စာလောက် ကြီးတဲ့ ဆီမီးတိုင် နှစ်တိုင်ကို ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချပ်မှာ ထွ
န်းထားပြီး အလယ်မှာ တော့ လှပသေသပ်စွာ ထုလုပ်ထားတဲ့ တံခါး
တစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အလွန် ကြီးမားတဲ့ ဆီမီးတိုင်တွေရဲ့ အလင်းက လိုဏ်ဂူ တစ်ခုလုံး
ကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရတယ်။ အဲဒီအချိန် တောက်ရက ဂူနံရံမှာ အ
လေ့ကျ ပေါက်နေတဲ့ နွယ်ပင် တစ်ပင်ကို အမှတ်မထားမိပဲ နှုတ်ယူမိ လို
က်တယ်။ အောင်မြတ်သာက တံခါးချပ်တွေ အရှေ့ကိုသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြ
င် လိုက်တဲ့ အချိန် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချပ်မှာ ရှိတဲ့ နံရံတွေကနေ

"ဦး"ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ မြားအစင်းပေါင်း များ စွာ ထွက်လာခဲ့တယ်

။

စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲ ကြာတဲ့ အချိန်မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် အောင်
မြတ်သာတို့ ပြင်ဆင်ချိန် မရလိုက်ပဲ အငိုက်မိ သွားတယ်။

အစင်းပေါင်း များ စွာသော မြားတွေက အောင်မြတ်သာ၊ သက်ခိုင်နဲ့
တောက်ရတို့ ရဲ့ ကိုယ်ထဲကို စိုက်ဝင် သွားခဲ့တယ်။

အောင်မြတ်သာ ကတော့ မြားတွေစိုက်နေတဲ့ အတိုင်း မလှုပ်မယှက်
ငြိမ်သက်နေတဲ့ အချိန် သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရက အောင်မြတ်သာ ရှိရာဆီ
ကို တွားသွားပြီး လာနေကြတယ်။